

Daniel Biderman
ilustroval Václav Šlajch

Albatros

Projekt Morf

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Biderman
Projekt Morf – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COOL!
BZOINK
CUCUMBER
!!!
DANGER!
RIP
HOUSENKO
uií uií
POLICIE

Daniel
Biderman

Projekt Morf

ilustroval
Václav Šlajch

Albatros

© Daniel Biderman, 2026
Illustrations © Václav Šlajch, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08526-5
ISBN e-knihy 978-80-00-08584-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08609-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08610-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pondělí 7. října

Zvuky kroků za mnou se rychle blížily. A taky hlasy.

„Až tě chytíme, poletíš do Mrtvý tůně, Blažková!“ slyšela jsem z lesa Slabou.

Sice chodí k nám do šestý bé a je skoro menší než já, ale vyskakovala si jako vždycky, když je s osmáckou Zarybandou.

Srdce mi bouchalo dutě a naprázdno, jako bych v sobě už neměla žádnou krev, kterou by mohlo pumpovat. Dál už zdrhat nepůjde. Musím se schovat tady na bejvalý vlečce, v Elince.

Z posledních sil jsem se vyhoupla na schůdky odstavený elektrický mašiny a vzala za kliku. Ta naštěstí povolila, já proklouzla mezi dřevěný lavice za kabinou strojvedoucího a shodila ze zad aktovku.

Lehla jsem na podlahu, aby mě nebylo zvenku vidět, a poslouchala. Z lesa sem žádný zvuky nepronikaly. Jako by mě ani nikdo nehonil, jako by se venku nic nepohybovalo. Pak se ale cosi pohnulo uvnitř.

Nejdřív se rozvířily zrníčka prachu, který se po mým příchodu už zase zastavily v pruhu světla, co sem dopadal skrz okno. Pootočila jsem hlavu a mezerou pod lavicí uviděla divný kotníčkový boty, úzký a vysoký, ve kterejch někdo stál jako baletka na špičkách.

Boty ke mně po těch špičkách udělaly dva cupitavý, váhavý kroky a nade mnou se objevila děsivá chlupatá

zvířecí tvář. Natočila se trochu na stranu a zadívala se na mě hnědým vypouleným okem se zažloutlým bělmem.

Udělalo se mi slabo, všechno kolem se roztočilo a rozmazalo. Bylo jasný, že každou chvíli omdlím.

„Běží sem ještě někdo další," ozval se nějakej hlubokej hlas a kousek nad hlavou mi prolítlo něco jako ocas s černou štětičkou chlupů na konci. „Nahoďte to, musíme pryč!"

„Nemožeme časem cestovat sem a tam, jak nas napadne..." odpověděl kdosi, kdo mluvil stejně krátce a divně jako strejda Jarek z Frýdku-Místku. „Ta mašina to take nemusi vydržet..."

„A co ta slečna?" řekl bečivě tvor s vypouleným okem. „Přece ji nemůžeme unést do budoucnosti?!"

„Obávám se, že nemáme na vybranou," odpověděl hlubokej hlas.

Pak začalo něco hučet a podlaha pode mnou se slabě roztřásla. Za oknama se setmělo, jako bysme vjeli do tunelu. Ale to nebylo možný, protože u nás přece nikde žádnej tunel není. Nechápala jsem, co se děje, a strašně jsem se bála. Tak strašně, že se mi zatmělo před očima. Ale ještě než jsem omdlela úplně, tak mě napadlo, že tohle všechno určitě nějak souvisí s tím, co jsme šly to odpoledne s Janinou a Fabiánovou hledat do lesa ke zbořeninám.

Už od rána jsem se těšila, že s Janinou konečně zas něco podniknem v Zarybáku. Poprvý od doby, co Zara a ta její banda prohlásila les za svý území. Sice mě štvalo, že s sebou Janina vzala i Fabiánovou a určitě jí taky řekla o našem plánu, ale umiňovala jsem si, že si to tím nenechám zkazit.

Jenže to bylo těžký, protože Fabiánová začala remcat, jen co jsme U Křížku vystoupily z busu.

„Znak Zarybandy…“ zamračila se a ukázala svejma třema bradama na rybí kostru z písmen Z a B, nasprejovanou na podstavec, ve kterým bejval zasazenej železnej křížek. „Jestli nás tam chytěj…“

„Co by nás chytali, sim tě?“ opáčila Janina. „Jsem ti přece řekla, že osmáci a deváťáci jsou v Praze v divadle, ne? Přijedou nejdřív v osm večer.“

„Já nevim…“

„Hele, jestli jsi podělaná, tak s náma ke zbořeninám chodit nemusíš…“

„Pudu… ale jestli nás chytěj, tak řeknu, že nás tam zatáhla tady Karolína!“

„Já?“ vyhrkla jsem překvapeně.

„A kdo jinej? Ty přece tvrdíš, že tam tvůj prapraděda, nebo co tvojeho to vlastně bylo, schoval nějakej vynález!“

„Proč vynález? Nic takovýho jsem neřekla…“

„Ježiš, všichni vědí, že Křenek byl vynálezce! Vždyť to do nás hustěj pokaždý, když jdem se školou do muzea na zámek. Nejvýznamnější újezdský rodák, blá blá, vysokootáčková laboratorní odstředivka, devatenáct set dvanáct, blá blá, nestihl si nechat patentovat, blá blá, vykašlal se na Karolíninu těhotnou praprababičku Aničku Marii, blá blá, ta se z toho zbláznila…“

„Přestaň, Fabi!“ štěkla na ni Janina.

„Co je? Já jenom říkám, co do nás hustěj v muzeu!“

„O Karolínině prababičce tam nikdo nic neříká!“

„Ale je to pravda!“ vypálila Fabiánová a v očích jí zle zablejsklo. „Že jí šplouchlo na maják!“

Takhle to určitě řekla schválně. Protože věděla, že se to po Újezdě takhle posměšně říká o lidech, který léčí teta Marika. Dokonce to někdy tak řek i táta. Ale to se pak vždycky máma rozčílila a prohlásila, že na maják

šplouchá akorát jemu. A že ty lidi, co jezdí za tetou, nejsou žádný blázni. Jen zrovna prožívaj složitý životní období a potřebujou pomoct ho pochopit.

Teta na to pochopení používá hypnózu. To je takovej zvláštní druh spánku, do kterýho ty šplouchlý lidi upadnou, když jim chvíli mává před očima stříbrným kyvadýlkem na šňůrce. Oni pak z toho spánku prej mluví a přiznaj jí i to, co nedokážou přiznat ani sami sobě.

„Stejnak tam nejspíš už nic nebude," řekla jsem honem, aby se holky přestaly hádat. „Je to už přece strašlivě dávno."

Šly jsme po polňačce směrem k Zarybáku, kterej takhle z dálky ani nevypadal jako les. Pod vysokánskejma komínama Labchemie se prostě krčil hlouček stromů, který někomu ani nestály za to, aby kvůli nim udělal do mapy zelenej flíček.

Navíc je v Zarybáku plno bordelu z továrny a nežije v něm ani moc zvířat. Jenže já ho stejnak měla ráda a pěkně mě štvalo, že do něj Zarybanda nikoho nepouští.

„No jo, ale kdo by to vyzved?" opáčila Janina. „Anička Marie, který Křenek poslal ten plánek, byla... no už to neměla v hlavě v pořádku a k továrně se bála chodit. Jsi říkala."

„Jo, to jo," kývla jsem a malinko se mi zhoupnul žaludek, protože jsem si vzpomněla na sen, kterej se mi občas zdává od chvíle, kdy mi babička o tom strachu Aničky

Marie vyprávěla. „Před Aničkou Marií se nemohl o továrně nikdo ani zmínit. Hnedka prej začala vyvádět a tvrdila, že tam číhá něco zlýho. Že se tam stane velký neštěstí. A ještě prej povídala něco o plamenech pekelnejch a jedovatým dýmu."

„Bláboly bláznivý báby..." zamumlala Fabiánová, ale asi jsem to tentokrát slyšela jenom já, protože Janina přimhouřenejma očima koukala někam mezi stromy a přemejšlela nahlas:

„Těžko by to někdo ve zbořeninách vobjevil náhodou. Dyk tam léta nikdo nechodí. Ani Zarybanda, od tý doby, co vymlátili prakama zbytky voken a keramickejch izolátorů. Jestli tam Křenek kdysi něco fakt schoval, tak to tam furt je. Vzala jsi tu lopatku, Karolíno?"

„Jasně," kývla jsem. Tátův bágl na vandry, ve kterým vozil skládací polní lopatku, jsem naštěstí ve služební garsonce nad ordinací ještě našla. Zaběhla jsem tam hned po škole a trochu mě překvapilo, že jinak tam táta už nemá skoro žádný věci. To se teda rychle stěhuje do tý blbý Prahy, napadlo mě.

„Myslíte, že to tam bude fakt zakopaný?" zeptala se Fabiánová.

„A proč by asi Křenek kreslil ten plánek?" zašklebila se Janina. „Něco v tom lese schoval, to je úplně jasný. A asi těžko to nechal válet jen tak na zemi."

Vešly jsme mezi první stromy Zarybáku a jejich koruny zahučely ve větru. A mě napadlo, že to je možná pozdrav a možná varování.

„Takovej patent na vynález," pokývala Fabiánová hlavou a brady jí přitom udělaly harmoniku, „může hodit fakt velký peníze. Říkali to v televizi!"

„Jestli v těch zbořeninách něco je," nadechla jsem se, „a jestli je to vynález, tak nejspíš už nebude mít žádnou hodnotu. Vždyť to do nás přece taky hustili v muzeu! Že to, co tehdy Křenek vynalezl, je už dneska

překonaný a dávno se to nepoužívá. Třeba ta laboratorní odstředivka."

„To říkáš jenom proto," zafuněla Fabiánová, „že nechceš, abych s váma šla. Abys ten vynález objevila jenom s Janinou! Ale já jdu, a ty peníze si rozdělíme pěkně na tři díly!"

„Ty jako fakt věříš tomu, že nám někdo dá ňáký peníze?" zeptala se Janina.

„No a? Lidi věří různejm věcem," zašklebila se Fabiánová a loupla po mně očima. „Třeba na hypnózu..."

„Fabi!" zamračila se Janina, „něco jsem ti řekla, ne?"

„Co je furt?" nakrčila Fabiánová nos a pod krkem se jí udělala ještě další brada, myslím že čtvrtá. „Můžu snad já za to, že je Karolíny tetka podvodnice?"

„Co to sakra kecáš?"

„Jasně, je to obyčejnej podvod. Prej hypnóza! Ženský u mámy v kadeřnictví z toho maj akorát srandu. Víte jak tý vaší tetě Marice říkaj? Bláznivá stará čarodějnice! A taky ta... Jo! Šarlatánka!"

„Hele, Gábino, zavři už zobák!" vyštěkla Janina. „Karolínina teta je psycholožka! Má na to školu. A ta hypnóza náhodou funguje. Byl u ní tátův známej a tomu pomohla! Tak už laskavě nech Karolínu bejt!"

„Co jako dělám?" prskla Fabiánová. „Jen říkám, co jsem slyšela v kadeřnictví..."

„V kadeřnictví se napovídá spousta blbostí..."

„A je teda taky blbost," začala za chvíli zas Fabiánová a děsně u toho funěla, protože jsme šly dost rychle a ona nebyla zvyklá, „že se Karolíny rodiče rozváděj a Karolína bude bydlet každej druhej tejden u táty v Praze a chodit tam do úplně jiný školy? A možná s náma na jaře nepojede na školu v přírodě?"

Bylo mi, jako když jsme jednou šli s tátou do sauny a on na nás pak zvrhnul kýbl ledový vody. Úplně jsem ztuhla a chvíli se nemohla nadechnout. Takže Fabiánová

už to ví! Dokonce to možná věděla dřív než já. Že si to naši rozmysleli a místo v Újezdě nad ordinací budu každej druhej tejden bydlet v novým domě táty a tý jeho Evy a nemožnýho polomimina Petrušky.

„Jasně, že na školu v přírodě pojedu!“ slyšela jsem se říct, ale sama sobě jsem to nevěřila. A podle toho, jak se na mě koukla Janina, tak tomu nevěřila ani ona.

Ach jo, povzdychla jsem si v duchu. Proč musej zrovna Fabiánovi bydlet ve stejným vchodě jako Janina a chodit k jejím rodičům každou neděli na žolíky? Nebejt toho, tak by s ní Janina přece nemohla kamarádit. Vždyť jsou každá úplně jiná! Třeba my s Janinou jsme stejný v tom, že milujeme zvířata. A taky kvůli tomu podobně trpíme. Janině nechce máma dovolit psa, protože bydlej v paneláku, a mně proto, že jsem alergická na srst.

A Fabiánovou, který máma psa koupila, aby s ním chodila ven a trochu zhubla, pes vůbec nezajímá. A stejně ho venčej jenom její rodiče. A to je teda pěkná nespravedlnost, i když má jenom mopse, což je, jak se říká u táty na veterině, spíš takovej přerostlej masožravej křeček.

Fabiánová najednou hnala, že jsme jí sotva stačily. Buď se bála, že se Zarybanda vrátí z divadla dřív, nebo ji poháněla vidina vynálezu a dělení velkejch peněz na tři díly.

„Tos ji fakt musela brát s sebou?“ zamručela jsem na Janinu, když jsme zůstaly kousek za Fabiánovou, takže nás nemohla slyšet. „Vždyť to všude vyslepičí!“

„A co jsem jako měla dělat?“ odsekla Janina. „Nalepila se na mě u náměstí. Kdybych ji nevzala, tak vyslepičí našim, že jsem jela busem za město. A to mám zakázaný.“

„Hm...“

„Hele, a to je jako pravda? To s vašima?“ podívala se mi Janina do očí. „Kdys mi to jako chtěla říct?“

Žaludek se mi scvrknul jako rozinka. Kdy jsem jí to chtěla říct? No přece... až uděláme ten objev! Až u starejch továrních hal najdem ten velkej vynález, tak důležitej

a významnej, že proti němu bude nějaká moje střídavá péče úplná prkotina.

Teď jsem si ale uvědomila, že žádnej takovej zázračnej vynález, kterej by zachránil naše kamarádství, nejspíš existovat nemůže. Protože budu každej druhej tejden v Praze a možná s Janinou ani nepojedu na školu v přírodě. A tak jsem jenom mlčela a koukala do země. To už jsme ale naštěstí sešly z cesty a pod nohama nám zakřupaly první kousky suti zbořenin.

Zamrkala jsem a uvědomila si, že ležím na dřevěný podlaze Elinky. Jasně, přece jsem omdlela, a teď přicházím k sobě. Přišlo mi bezpečnější nechat oči přivřený a všechno pozorovat jenom malinkou škvírkou mezi víčkama. A tou jsem rozmazaně viděla dřevěnou lavici na ozdobnejch kovovejch nožičkách, nad ní síťku na zavazadla a strop se zažloutlou skleněnou lampou. A taky obrysy tvorů, který jsem se nenápadně pokoušela líp zaostřit.

„Takže se vracíme," řekl rozvážnej ženskej hlas. Když jsem nepatrně natočila hlavu, zjistila jsem, že patří bytosti, která má zrzavej liščí obličej a je oblečená do kalhotovýho kostýmku. Podobnýho, jakej občas nosí máma, když k nám do hotelu přijede nějaká lepší firma na výjezdní zasedání. „A co bude dál?"

„Co by, Vilemíno?“ zabručel někdo, z koho jsem viděla jen nohy v úzkejch modrejch kalhotách a farmářkách ze světlý kůže. Zahlídla jsem taky cíp červeně kostkovaný flanelový košile a zase ten ocas se štětičkou chlupů, kterej nade mnou s tichým zasvištěním rozvířil prach. „Výpravu co nejdřív zopakujeme a budeme se nadále držet původního plánu.“

„Ale my jsme přece žádný plán neměli, pane Lve!“ řekl tvor s vypouleným okem. Teprve teď jsem si všimla, že má na hlavě lopatovitý parohy. Kromě těch divnejch vysokejch a úzkejch bot, co v nich stál jak baletka, měl na sobě černý džíny a skejťáckou mikinu.

„Jak to, že jsme neměli plán, pane Daněčku?“ opáčil pan Lev, a já z něho teď uviděla i hustou rozcuchanou hřívu. „Tak s čím jsme sem tedy cestovali?“

„Ohledně toho nepanovala shoda,“ řekla liška Vilemína.

„A nebyl plán, že sem dorazíme a pak se uvidí?“ mračil se lví tvor.

„Nezlobte se, kolego, ale tomu rozhodně nemohu říkat plán.“

„Nesouhlasím, paní Lišková-Mazaná. Technicky vzato je to plán. I když je pravda, že historie plánování už nejspíš přinesla i lepší počiny.“

„Uklidněme se, prosím,“ ozval se tichý a klidný hlas. Když jsem pootočila hlavu směrem, odkud přicházel, uviděla jsem staršího soba ve svetru s norským vzorem. A s rozkošným parožím, který vypadalo jako obalený plyšem. „Plán přece byl zjistit, jak daleko do minulosti se s tímto zařízením vůbec dostaneme. A případně se zkusit podívat po zápisníku.“

„A jaký byl plán pro případ, že zápisník nenajdeme?“ zeptala se Vilemína.

„V tom případě byl plán, že se uvidí,“ zamručel pan Lev.

„Nezlobte se, kolego, ale tomu nemohu…“

„Já vím, já vím. Už toho nechte, Vilemíno. Musíme se všichni uklidnit, jak říkal tady pan profesor Sob."

„Prosím vás, jak se chcete uklidnit, když ani nedokážete ovládat ty své bezděčné neurotické pohyby ocasem?"

„Cože? Jaké pohyby?" broukl pan Lev a jeho ocas se štětičkou mi zase zasvištěl nad hlavou.

„Ale žádné," vzdychla Vilemína. „To neřešte, Frfe..."

„Už jsem vás myslím žádal, paní Lišková-Mazaná," zvýšil lví tvor hlas, „abyste mi neříkala Frfe. Jsem František Ferdinand. Tahle jména se v našem rodě dědí po generace a..."

„Já vím. Připomínají vám doby působení vašich předků na císařském dvoře Habsburků," vzdychla Vilemína.

„Ano," broukl Frf, „a ten ironický tón si vyprošuji!"

„No, ono totiž to působení spočívalo v tom," nakrčila Vilemína svůj dlouhý liščí čumák, „že vaši prapředci živořili v příkopě u jakéhosi bezvýznamného loveckého zámečku..."

„Dovolte? Můj prastrýc Albrecht měl dokonce šlechtický titul!"

„Ano, ale ten obdržel jen proto, že náhodou zakousl nějakého ubohého zlodějíčka, který po krádeži omylem vylezl oknem přímo do toho jeho příkopu a spadl mu rovnou před tlamu!"

„Ten zlodějíček ovšem zrovna odnášel oblíbený dětský porcelánový servis malého následníka trůnu a..."

„A váš prastrýc ho při tom zakousávání rozšlápl... Tedy ten servis..."

„Raději se pojďme dohodnout," ozval se profesor Sob, „co povíme té slečně, až přijde k sobě."

„Obávám se, že jí musíme říct pravdu," vzdychla Vilemína.

„My jí nesmíme říct pravdu!" vykřikl Frf a zašvihal přitom ocasem ze strany na stranu, až se zvedl vítr. „Pravda je moc složitá. A děsivá!"

„Jenže lež vždycky všechno jen zkomplikuje," pokývala Vilemína hlavou. „Uvědomte si, že vymyslet něco věrohodného v téhle situaci je velmi těžké i pro někoho, kdo umí lhát. A to my, přiznejme si, jaksi příliš neumíme."

„Takže té slečně chcete říct, že ji banda šílených morfů unáší do budoucnosti elektrickým vláčkem z počátku dvacátého století přestavěným na stroj času?"

„My nejsme šílení," řekla Vilemína klidně a zdálo se mi, že i trochu smutně. „My jsme přece ti nejnormálnější morfové, co zbyli."

„A to je na tom právě to nejšílenější!" vzdychl Frf.

„Nesmíme zapomenout," pokýval parohatou hlavou pan Daněček, „že slečna neví, co jsou to morfové."

„Tím hůř," sykla Vilemína. „Bude nás považovat za nějaké podivné zmutované zrůdy!"

„Technicky vzato, my přece jsme..." začal Frf, ale profesor Sob ho zase přerušil.

„Tak dost! Myslím, že řekneme pravdu. Tedy ne celou pravdu, pochopitelně. Abychom slečnu znovu nevyděsili, tak vynecháme... no tu děsivou část. Nakonec, myslím, že by nám mohla pomoci. Všimli jste si vůbec, že je to *ta* slečna?"

„To je snad jasné, že to není *ten* slečna," zavrtěl Frf nechápavě hlavou.

„Chci říct, že tohle je Karolína Blažková. Prapravnučka Mikoláše Křenka."

Všichni ti tvorové se ke mně sklonili tak blízko, až jsem na tváři ucítila jejich horkej dech. Nevydržela jsem to a otevřela oči.

„Prosím, nelekejte se, slečno Karolínko," promluvila na mě Vilemína. Její špičatej liščí obličej byl nejblíž a já cítila, jak mi podsunula tlapku pod záda. „Nemusíte se ničeho bát. Pojďte, pomůžeme vám se posadit. Frfe, mohl byste..."

„Ano, jistě," zamručel Frf a taky mě podepřel. Zvedla jsem se na nejistejch nohách a s pomocí těch zvířecích tvorů dosedla na dřevěnou lavici.

„Dáte si trochu čaje, slečinko?" zeptala se mě bytost s dlouhým prasečím obličejem obrostlým štětinama. Z nich trčely šikmo nahoru bílý kly, na kterejch měla navlečený železný kroužky, drátky a destičky. Na chvilku mě napadlo, že je to železodlak ze Zarybáku, kterým mě dřív strašíval táta. Ale pak mi došlo, že ty kovový věci budou rovnátka.

„Výborný nápad, Bahnomilo," přikývla Vilemína.

Bahnomila odněkud vytáhla termosku, odšroubovala víčko a nalila do něj kouřící tekutinu.

„Stejně je zajímavé, že čaj jako jediný přečkal cestu časem," poznamenal profesor Sob. „Jinak všechno jídlo i pití přišlo vniveč."

Čaj mi chutnal a trochu mě uklidnil. Seděla jsem na dřevěný lavici u okýnka, za kterým plynula černočerná tma, usrkávala z víčka termosky a nenápadně si prohlížela ty podivný tvory. Jednou jsem v cirkuse viděla oblečený zvířata a tvorové v Elince jim byli hodně podobný. Jen Vilemína byla o něco větší než normální liška. Stejně jako ten poslední tvor, kterýho jsem zahlídla v kabině strojvedoucího. Byl to malej mužík s myším obličejem. Zpod obou rukou mu visely podivný blány. Až po chvilce mi došlo, že to jsou křídla. I on byl o dost větší, než bejvaj netopýři.

„To je inženýr Vrápenec," řekla Vilemína, když si všimla, kam se dívám. „Asi bychom se měli představit všichni. A také vám toho dost vysvětlit."

„Já jsem nějakej Daněček, Jiří," řekl pan Daněček a napřáhl ke mně přední končetinu zakončenou kopýtkem.

„Jé, to je legrační," řekla jsem. „My máme na hotelu pana Daňka, je to údržbář. Ale ten se jmenuje Pavel..."

„Upřímně řečeno, tohle vůbec nechápu," zavrtěl pan Daněček parožím, když se mi představili i ostatní. „Proč si lidi dávají zvířecí jména?"

„Existuje jistá teorie," ozval se profesor Sob, „že se dějiny pořád dokola opakují. Takže je možné, že kdysi už morfové existovali, a ta jména jsou toho pozůstatkem."

„Ale co jsou to vlastně morfové?" vylítlo ze mě. „Vy jste... vy jste vznikli ze zvířat?"

„Jistě," kývl profesor Sob. „Byli jsme vytvořeni umělým zásahem, který zvýšil naši inteligenci na lidskou úroveň. A přitom nám jaksi ponechal zvířecí těla..."

„Fakt? Takže v budoucnosti už nejsou žádný zvířata?"

„No kromě ryb, plazů a ptáků už ne. Bohužel."

„Proč bohužel?"

„Vám to, slečno Karolínko, asi připadá, že jsme si polepšili," řekla vážně Vilemína, „když jsme získali lidské rozumové schopnosti. Jenže my na to ještě nebyli připraveni. Nešlo totiž o přirozený vývoj, ale o umělý zásah. Proměnil nás vynález, který vašemu prapradědečkovi Křenkovi ukradli Bezecní. A účelem naší cesty do minulosti je té proměně zabránit."

„Možná je vlastně dobře," vykulil mladý pan Daněček oči, „že je tady slečna s námi. Protože by nám s naší misí mohla pomoct!"

Cítila jsem, jak se mi zase dělá slabo v kolenou. Co mi to zas Křenek vyvedl? Nejdřív opustil těhotnou Aničku Marii a vrhnul na naši rodinu strašnou hanbu na dalších sto let dopředu, a teď ještě nějakým vynálezem způsobil proměnu zvířat na morfy. Ti se na mě teď koukaj, jako bych za to všechno mohla já. A já si za tuhle situaci vlastně tak trochu můžu, protože kdybych odpoledne nešla vykopat, co Křenek schoval ve zbořeninách, tak bych tady vůbec nebyla.

Ale já tu jsem, a morfové po mně teď budou chtít, abych jim pomohla zničit vynález, kterej má Bezecný. Zařin táta, majitel Labchemie, kterýho se všichni v Újezdě a okolí bojej.

Zatmělo se mi před očima a znova jsem omdlela.

Ze starejch továrních hal zůstaly stát jen různě vysoký hřebínky okousanejch zdí a mezi nima trsy zčernalejch kopřiv a bílý kmínky bříz. Občas se tu válel kus železa ze spadlý střešní konstrukce a tu a tam jsme zakoply o cihlu schovanou v listí nebo pod trsem uschlý trávy.

„Má to bejt přesně v půlce mezi halou tři a čtyry, jo?“ zavolala Janina polohlasem, jako by se bála, že by to někdo mohl zaslechnout. „Počkejte, odkrokuju to!“

Začala si tiše počítat a vrávorala při tom dlouhejma krokama v nerovným terénu jako nějakej opilej čáp.

„Stejnak se mi to moc nezdá...“ zabručela Fabiánová. „Proč byl ten plánek zrovna z druhý strany Křenkovy fotky? Bez nějakýho vysvětlení... Proč Aničce Marii neposlal normálně dopis? A tam nenapsal, čeho je to vlastně plánek?“

„Byla válka,“ řekla jsem. „Babička mi jednou vyprávěla, že vojáci tehdy museli používat dopisnice, to byl takovej pohled, akorát bez obrázku. A ty prej byly cenzurovaný.“

„Cože byly?“

„No jako že než se to poslalo, tak si to přečet někdo od armády, jestli se tam nepíše něco třeba o poloze vojsk, co by mohl zneužít nepřítel.“

„A když jo?“

„Tak to prej začernili. Nebo vůbec neposlali. A takovej plánek by si mohl nějakej cenzor vyložit jako mapku polohy vojsk...“

„Aha," řekla Fabiánová, ale vypadala, že vůbec nic nechápe. Jenže ona tak vypadá skoro pořád.

„Babička ještě říkala," vzpomínala jsem nahlas, „že nějaká Křenkova fotka snad nepřišla normálně poštou, ale že ji přivezl nějakej jeho kamarád, co ho střelili tak, že přišel o ruku. A ten prej říkal, že mu ji Křenek dal v lazaretu, což byla polní nemocnice, aby ji jako přivezl Aničce Marii. Tak mě napadlo, že třeba byl Křenek těžce zraněnej a věděl, že už se domů nevrátí, tak ten plánek narychlo nakreslil na tu fotku."

„A ta fotka byla jako u vás v rodinným albu, jo?" nakrčila zas Fabiánová brady a už mi s těma otázkama lezla na nervy.

„Jo, teta má album děsně starejch rodinnejch fotek," zabručela jsem a doufala, že když to Fabiánový vysvětlím, dá už pokoj. „Jsou černobílý, a některý dost zažloutlý. A právě z toho alba ta Křenkova fotka náhodou vypadla a já si z druhý strany všimla toho plánku. I když byl už totálně vybledlej..."

„A proč jsi tu fotku nevzala s sebou?" houkla na mě krokující Janina. „Možná by se nám to pitomý místo s křížkem hledalo trochu líp!"

„Teta mi ji hnedka zase vzala. Že ji tam musí vlepit zpátky. Protože jí na těch fotkách děsně záleží."

„Jasně," zamručela Fabiánová a rozhlídla se kolem. „Ale stejnak je to tu strašidelný, co?"

„Dlouho nebude," ozvala se zas Janina. „Prej se maj ty starý haly bourat."

„Co na tom chtějí bourat? Dyk je to už zbouraný..."

„Maj to jako úplně zplanýrovat," mumlala Janina a soustředěně si přitom koukala pod nohy. „Máma říkala, že Bezecný dostal nějaký dotace na revitalizaci Zarybáku nebo co..."

„Jo, to jsem taky slyšela!“ vyhrkla Fabiánová, „mluvily o tom ženský v kadeřnictví. Teda jako o čištění Zarybáku a odstranění toho… ekologickýho závaží.“

„Ekologickejch zátěží,“ zvedla Janina oči v sloup.

„Od kdy Bezecnýho zajímá ekologie?“ zeptala jsem se.

„Dyk říkám, že na to dostal dotace, ne? A jeho zajímá všechno, z čeho se daj vytřískat prachy. Teda říkal táta…“

Janina se zastavila a ukázala si prstem na špičky bot:

„Jestli je to místo z Křenkova plánku přesně v půlce vzdálenosti mezi bejvalejma halama, tak je to tady. Teda jestli ty zbytky zdí, od kterejch jsem to krokovala, byly ty správný zbytky…“

„Tak jdem kopat, rychle!“ pobízela nás Fabiánová. „Ať už ten vynález najdem a jsme odsud pryč!“

Vyndala jsem z aktovky tátovu polní lopatku a nacvakla na ni rukojeť.

„Hele, a co kdybys kopala ty, Fabi?“ řekla Janina. „Se jako bojíš ušpinit?“

„Byl to váš nápad sem jít. A schoval to Karolínin praděda, tak ať si to vykope Karolína.“

„Aha. Ale prachy za patent bys chtěla, co?“

„Tak nálezce je ten, kdo je u toho,“ zavrtěla Fabiánová pohoršeně hlavou, „a ne ten, co kope. Třeba ty slavný badatelé v telce, co objevili kostry dinosaurů, ty nekopali vůbec. Měli na to najatý dělníky. Až když to bylo skoro úplně vykopaný, šli to tam jako oprašovat štětečkem a fotit se u toho.“

„Jenže ty žádný dělníky najatý nemáš!“

„To ne, ale vyfotit to můžu. Nebo natočit!“ Fabiánová vytáhla z kapsy telefon a začala do něj ťukat tlustejma prstama. „Jasně, udělám si videjko! Tenhle novej telefon dělá super videjka!“

„Hele, domluvily jsme se přece, že tohle je tajný," zamračila se Janina. „Tak to hned schovej!"

„Ne, počkej!" chytila jsem Janinu za rukáv. „Náhodou je to dobrej nápad! Ať to Fabi natočí. To se tak dneska dělá, když se něco objevuje!"

„No tak jo," zabručela Janina. „Ale nebudeš to nikomu ukazovat, jasný?"

„Jasný!" kejvla Fabiánová a její brady zase udělaly harmoniku. „Tak kopej už, Karolíno!"

Zarazila jsem lopatku do země. Šlo to dobře, protože hlína byla mokrá a měkká, jenom občas jsem narazila na úlomek cihly nebo menší kámen.

„Ty jo, co tam asi bude?" Fabiánová nespouštěla oči ze vznikající díry a mířila na ni telefonem. Nakláněla se přitom nade mnou a horce mi funěla za krk. „Třeba by tam mohlo bejt něco, co bych někde zmáčkla a pak bych byla neviditelná! To by bylo super, ne?"

„Ještě lepší by bylo, kdybys byla neslyšitelná," zabručela Janina.

„Počkej, jak jako neslyšitelná?" zvedla Fabiánová obočí, „na to přece nepotřebuju žádnej vynález. To by přece stačilo, kdybych byla zticha, ne?"

„Jo," kývla Janina, „to by úplně stačilo."

Jak to dořekla, lopatka cinkla o něco tvrdýho.

„Co to je?" vydechla Janina, a začala volnou hlínu odhrabávat rukama, aby to šlo rychleji.

„Vypadá to jako dlaždice!"

Otočila jsem lopatku a druhým koncem na dlaždici zaklepala. Zaznělo to dutě. Janina mi lopatku vyškubla z ruky, zastrčila ji do spáry a zapáčila. Ozval se takovej škrábavej, křupavej zvuk a dlaždice se nadzvedla a pak se převalila na hromádku vykopaný hlíny.

Na jejím místě se objevila obdélníková díra. Janina se nad ní naklonila a posvítila dovnitř baterkou na svým telefonu.

„Co je tam?“ zeptala jsem se, protože jsem přes její hlavu nic neviděla.

„Takovej tunýlek se zrezlejma trubkama. Myslim, že se tomu říká kolektor. Vede to na obě strany někam dál a je to plný pavučin, fuj!“

„Nepolezem tam, že ne?“ zašklebila se Fabiánová.

„Leda bys byla myš,“ řekla Janina. „Ten tunýlek je dost pidi.“

„No, a je tam teda něco?“ zopakovala jsem netrpělivě.

„Dyť říkám, trubky a pavučiny. Ale jinak nic.“

„Počkej, pusť mě tam! A puč mi ten telefon!“

Klekla jsem si a strčila do díry nejdřív ruku s rozsvíceným telefonem a potom i hlavu. Trubky se táhly někam do tmy a ze stropu i stěn tunýlku visely cáry pavučin plný rezavýho prachu. Jedna se mi zachytila na ruce. Jak jsem s ní ucukla, nejbližší pavučina zavlála. A já za ní zahlídla, že zpoza jedný trubky něco čouhá. Nejdřív to vypadalo jenom jako vypadlá cihla, ale pak jsem si na to posvítila a bylo jasný, že je to něco placatýho, zabalenýho ve špinavým hadru.

„Něco asi mám!“

Natáhla jsem se a sáhla za trubku. Pod prstama jsem ucítila navlhlou látku. Zkusila jsem tu věc chytit a vyndat. Vězelo to za trubkou pevně, ale když jsem s tím chvilku viklala sem a tam, tak se to uvolnilo. Vytáhla jsem ten placatej balíček z díry a převrátila ho v rukou.

„Vypadá to jako ňáká knížka,“ řekla Janina. „Rozbal to, Karolíno!“

První, co jsem ucítila, když jsem zase přišla k sobě, bylo chvění tvrdý dřevěný lavice Elinky pod mejma zádama. Pak se ozvaly hlasy morfů, ale pořád ještě mi připadalo, že přicházej odněkud zdaleka.

„Je ta slečna v pořádku, pane Daněček?“ zeptala se Bahnomila. „Nějak se mi nelíbí!“

„Tak já jí zkusím změřit teplotu!“

Něco píplo a pan Daněček řekl:

„Třicet šest a nějaký drobný. To je v pořádku, ne?“

„To se ptáte nás?“ řekla nejspíš Bahnomila. „Vy jste přece medik.“

„Ano, ale jsem teprve ve čtvrtém ročníku.“

„A to jste se za čtyři roky na medicíně nenaučil měřit teplotu?“

„Jasně, že jo. Jen si momentálně nemůžu vzpomenout, kolik mají normálně lidi. Lidi mi nikdy moc nešli. Zmeškal jsem nějaké přednášky o lidech.“

„Co to děláte, kolego?“ zeptala se Vilemína. „Proč jíte ten časopis?“

„Toho si nevšímejte,“ zamumlal pan Daněček s plnou pusou, „to je pozůstatek mých starých instinktů. Přežvykování mě uklidňuje. Když jsem nervózní, musím si do něčeho kousnout.“

„K nervozitě není žádný důvod, pane kolego,“ řekl chlácholivě profesor Sob.

„Vám se to řekne, profesore,“ polkl pan Daněček rozžvýkané stránky, „ale kdo si má všechny ty teploty pamatovat? Lidi jsou tak divní… Třeba u vás bych věděl. Sobí morfové mají normálně třicet sedm až čtyřicet jedna. Ale lidi? Neměli by mít stejně? Není třicet šest málo, není slečna podchlazená? Možná je podchlazená, asi bysme ji měli přikrýt. Máte někdo deku? Honem, deku!“

„Klid, pane Daněčku,“ békl profesor Sob, „slečna je úplně v pořádku.“

„Tak proč se mě ptáte, profesore, když si myslíte, že tomu rozumíte líp než já?“ odfrkl pan Daněček.

„Bez urážky, kolego,“ opáčil profesor Sob. „Ujišťuji vás, že si vašich znalostí a schopností velmi vážíme!“

„Opravdu? A nemám tedy slečnu pro jistotu zrentgenovat?“

„Ne, myslím, že to nebude třeba.“

„Ale...“

„My jsme opravdu rádi, že se vám podařilo propašovat z Fakultní nemocnice Nejsvětějšího Paroží ten kapesní rentgen! Ale teď radši najděte v lékárničce něco na nevolnost. Podívejte se na pana Lva! Františku Ferdinande, nemůžete zvracet z okýnka do časové smyčky! Kdoví kde to skončí! To si pak takhle někdo půjde dejme tomu v šestnáctém století po ulici, a najednou prsk ho...“

„Pardon, přátelé,“ zapředl Frf. „Ale z tohoto způsobu cestování se mi prostě dělá šoufl... Nejspíš jak se ohýbá čas, tak mně to nějak hýbe pajšlem...“

„On se při tom cestování Elinkou ohýbá čas?“ zeptala se Bahunka.

„Já tedy nejsem žádný fyzik,“ pokrčil profesor Sob rameny, „ale někde jsem četl takovou teorii, že se při cestování časem čas ohýbá a že už se pak nikdy nenarovná do úplně stejného tvaru. Je to něco jako když zmačkáte papír. Takže když někdo dejme tomu opakovaně cestuje do stejného času, je to tam pokaždé trochu jiné a nikdy se nestane to samé.“

„Až na to,“ broukl Frf, „že já se vždycky stejně pobleju.“

„Paní Kňourová,“ ozval se profesor Sob, „dejte prosím slečně čichnout vašeho parfému!“

„Ale moc ráda!“ zahlaholila Bahnomila. „Je to opravdu delikátní vůně! Pravda, trochu silnější, aby přebila mé přirozené pižmo, ale krásná! Jsou v ní použity výtažky exotických plodů křovitých paprik čili... chilli!“

Dobře jsem věděla, co dokážou pálivý papričky, protože si je občas dával táta do těstovin. Jednou mi dal ochutnat, jenom kousíček. A i když jsem to hnedka vyplivla, pusa mě pálila ještě půl hodiny.

Jenže jak jsem teďka byla pořád trochu omdlelá a nemyslelo mi to úplně jasně, tak jsem se úplně normálně nadechla. Bylo to, jako by mi někdo do nosu, do očí, do plic a do hlavy vrazil žhavý hřebíky. Začala jsem kejchat a kašlat, z očí mi proudem vytryskly slzy.

„Vidíte?“ zaradovala se paní Kňourová. „Slečinka už se probudila! A hned má zdravější barvu!“

„Dejte to už pryč, Bahunko,“ řekla Vilemína a jemně odstrčila kančí tlapku s lahvičkou od mýho nosu. „Myslím, že fialová není až tak zdravá barva. A navíc — podívejte se, jak slečně opuchly oči!“

„Na krabičce psali, že se to může stát, ale je to jen přechodné,“ ohradila se paní Kňourová. „Taková vybraná vůně! Já to přece myslela dobře!“

Vilemína mi pomohla si sednout a opřít se zády o lavici. Přišlo mi Bahnomily trochu líto, a tak jsem vyhrkla:

„Možná to není tou voňavkou… Mám totiž alergii na zvířecí srst.“

„Tak to můžete být v klidu, slečno Karolínko,“ usmála se Vilemína. „Všichni morfové jsou hypoalergenní.“

„Promiňte, já… nechtěla jsem vás naštvat…“

„To nic,“ usmála se Vilemína. „Srst totiž opravdu máme. I když nejsme zvířata.“

Bahunka mi zase podala kalíšek horkého čaje. Já si usrkla a pak se potichu zeptala:

„Takže vy jste přiletěli do minulosti rozbít nějakej stroj?“

„Ale kdepak,“ zavrtěla hlavou Vilemína. „Přiletěli jsme zničit nákresy toho stroje. Mimochodem, říkáme mu antropomorfer. Zjistili jsme, že jeho nákresy jsou v zápisníku vašeho prapradědečka Mikoláše Křenka. Když je zničíme, budeme moci žít zase volně a svobodně jako zvířata.“

„Ale jak to všechno víte… o zápisníku a nákresech?“

„Tady profesor Sob našel v archivech a muzeích spoustu písemností po Mikoláši Křenkovi," pokračovala Vilemína. „Díky tomu bezpečně víme, že ten zápisník existuje. Ale nikdo neví, kde je. Křenek ho nejspíš musel někde ukrýt. A vše nasvědčuje tomu, že to bylo v areálu Labchemie."

„Tak proč jste ten zápisník nehledali v areálu továrny v budoucnosti?" zeptala jsem se. „Proč jste museli..."

„Myslíte proč jsme museli letět do minulosti?" dokončila za mě Vilemína. „Protože v naší době stojí na místě původního areálu Labchemie sklady. Pozemky patří rodině Bezecných, a hlavně všechno je zastavěné a zalité betonem. Tam už nikdo nic nenajde..."

„Aha..." kývla jsem a pak sklopila oči k zemi. „Jenže... nejspíš jste do minulosti letěli zbytečně. V tom Křenkově zápisníku z areálu továrny totiž žádný nákresy nejsou..."

„Cože?" vykřiklo několik morfů najednou a všichni se na mě otočili, oči vytřeštěný, nozdry rozšířený.

„Vy jste ten zápisník viděla?" zeptala se Vilemína a rozčíleně mi položila tlapku na rameno. „Slečno Karolínko, my bysme ten zápisník moc potřebovali! My už nechceme žít lidským způsobem života. Nejsme šťastní. My potřebujeme volnost, být v přírodě, v lesích, na loukách, v horách. V divočině pod širým nebem, jestli mi rozumíte."

„Moc ne. Co vám chybí?"

„Ztratili jsme své přirozené instinkty," vzdychl Frf. „Neumíme se bránit. Necháme si všechno líbit. Už nic není jako dřív."

„Jo, vemte si třeba mojeho pradědečka," pokýval hlavou pan Daněček, „ten dokázal všemu utéct. Bylo to rychlejší než myšlenka. Vlk v křoví sotva zavadil o větvičku, teprve ji napružil, a dědeček už vybíhal. Dneska se něco

stát, tak já stojím a koukám. A říkám si, hernajs, neměl bych běžet? Ale kam? A jak rychle? A není to zbytečný? Ono to nějak dopadne. Běží sem vlk, ale nějak už to urovnáme."

„Copak musíte před někým utíkat v lese? Když žijete jako lidi?" zeptala jsem se.

„To ne," zavrtěla hlavou Bahunka, „ale jde právě o to, že žijeme jako lidi. Vždyť to není k žití! Musíme chodit na dlouhé hodiny do práce, platit daně, jíst hnusné umělé jídlo. Kupovat si věci, které nepotřebujeme. A my řeknem: no tak dobře, budem chodit do práce. Budem osm hodin denně zavřený v kancelářích a koukat do počítačů, den za dnem, rok za rokem..."

„A jeden si ani nevšimne," skočil jí do řeči pan Daněček a zadíval se z okýnka někam do tmy rozprostírající se mezi přítomností a budoucností, „že už ani neví, jaký je ticho nočního lesa. Neví, jaký to je stát uprostřed mrazivý zimní noci ve stádu na pasece, tisknout se k sobě, hřát se bok na bok a vydechovat z nozder chuchvalce páry, do kterých měsíční světlo promítá jako na pohyblivý stříbrný plátno tajemný příběhy z dávnejch časů, kdy na týhle planetě ještě nebyli žádný lidi."

„Neměl byste jíst tolik mochomůrek, pane Daněčku," řekla Vilemína. „Můžete po nich trpět bludy a vidinami."

„Ty muchomůrky mám na předpis!"

„A kdo vám je předepsal?"

„Já sám jsem si je předepsal!" zaškubal pan Daněček nervózně nozdrama. „Protože trpím úzkostmi a depresemi. Jako většina morfů. Z toho, jak žijeme."

Morfové zmlkli a chvíli jen tak seděli se sklopenýma hlavama, který se jim odevzdaně kolíbaly ze strany na stranu podle toho, jak se Elinka pohupovala vpřed přes vlny času. Teda jestli čas může mít nějaký vlny.

„Slečno Karolínko," řekla po chvíli Vilemína a zvedla ke mně oči. Veliký žlutý smutný oči. „Myslíte, že byste nám ten zápisník mohla dát?"

„To bohužel nemůžu," řekla jsem. „Protože už ho nemám."

Janina i Fabiánová na mě upřeně koukaly a snad ani nedejchaly. Ani já skoro nedejchala. Protože už za chviličku jsme měly zjistit, co Mikoláš Křenek kdysi schoval do kolektoru mezi továrníma halama tři a čtyři.

Rozmotala jsem hadr. Pod ním byl ještě jeden, už ne tak špinavej. Pak se objevil takovej divnej lesklej papír, o kterým Janina prohlásila, že je voskovanej. Rozbalila jsem i ten.

Objevil se zápisník v pevnejch černejch deskách, taková menší á čtyřka.

„Sešitek?" zabručela Fabiánová, která byla asi zklamaná, že se nebude moct udělat neviditelnou. „Jenom blbej sešitek?"

Přečetla jsem krasopisnej nápis ze zažloutlýho štítku na deskách:

„Kniha účetní, odd. Vývoje a výzkumu, Labchemie, l. p. 1914. To je fakt Křenkovo písmo!"

Poznala jsem to, protože Křenkův rukopis jsme už spoustakrát viděli na různejch lejstrech v muzeu.

„Dělej, votevři to!" strčila do mě Janina, a já ji poslechla. Hned na první dvojstraně byl strašně pěknej obrázek továrny nakreslenej inkoustem.

„Ty jo, hustý!" vydechla Janina, která mi koukala přes rameno. „Křenek uměl krásně kreslit!"

„Takhle tehdy vypadala Labchemie!" zavrtěla jsem hlavou. „Jenom jedinej komín? A ty haly jsou taky nějak malý!"

Na dalších stránkách byly pravítkem udělaný sloupečky s krasopisně vyvedenejma názvama firem, chemikálií a číslama, který nejspíš znamenaly počty objednávanýho zboží a ceny. Na některejch stránkách byly vlepený i účtenky.

„*Minerální závody J. D. Starcka, Kaznějov*," četla jsem nahlas z jedný z nich, „*účtujeme Vám: jeden sud kyseliny sírové (Vitriolum), obsahu 200 litrů, čtyřicet čtyři koruny a šestnáct haléřů, dopraveno po železnici, sud započten zvlášť, dobírkou s díky vyrovnáno.*"

Zápisník byl plnej ani ne do půlky, ale když jsem dolistovala na konec, objevily se na poslední dvoustraně další dvě inkoustový kresby.

„To jsou Labský písky!" vykřikla jsem. „Koukejte, Labe fakt tehdy teklo přímo kolem nich!"

„Vždyť ty baráky vypadají úplně jinak!" zavrtěla hlavou Fabiánová.

„No jasně, protože Labský písky tehdy byly úplně normální statek. Až když se postavily lázně, předělalo se pár pokojů a začaly se nabízet jako letní byty."

„A až mnohem pozdějc se celý Labský písky přestavěly na hotel," kývla Janina. „Děda mi o tom vyprávěl, a jednou v knihovně mi ukazoval podobnou starou fotku. Ale tam nebylo tak dobře vidět, jak je Labe blízko. Tohle je super!"

„Co je na tom jako super?" mračila se Fabiánová. „Dyť jsou to jenom samý blbý účtenky a čmáranice!"

Otočila jsem ještě o stránku zpátky. Byla na ní kresba nějaký holky, mohlo jí bejt tak osmnáct, jak se s šatama vytaženejma nad kolena brodí v Labi a v dlouhejch vlasech má nějakou kytku, nejspíš leknín. V dálce za ní byla zase silueta Labskejch písků.

„To je určitě Anička Marie!"

„A kvůli tomuhle jsme se sem táhly?" zabručela Fabiánová. „To jsem teda fakt nemusela natáčet!"

„Jak nemusela?“ zamračila se na ni Janina, „přibliž tady ty kresby, a taky nějakou tu účtenku!“

„Jak přibliž?“ nakrčila Fabiánová nos, takže chvíli vypadala jako buldok, „když dám ten telefon blíž, je to rozmazaný.“

„Prosim tě, dej to sem!“

Janina se chvíli přetahovala s Fabiánovou o telefon a snažila se jí vysvětlit, jak se zoomuje. Já si zatím sedla se zápisníkem na zem a položila si ho na klín, aby se mi líp obracely stránky.

A jak jsem zavadila o ten voskovanej papír, co v něm předtím byl zápisník zabalenej, tak z něj najednou vyjel takovej tenkej řetízek. Když jsem ho z papíru celej vytáhla, visel na něm zlatej prstýnek s mlíčně bílou perličkou.

Vykulila jsem na něj oči, protože to byl úplně stejnej prstýnek, jako má teta Marika po Aničce Marii. A právě tenhle prstýnek na šňůrce používá jako kyvadýlko při hypnoterapii. Ale vůbec mi nebylo jasný, jak mohl bejt v kolektoru schovanej úplně stejnej. Na chvíli mě dokonce napadlo, jestli to není ten tetin, ale to byla samozřejmě blbost.

Mrkla jsem na holky, který se pořád dohadovaly, která z nich bude dál natáčet. Byly do toho úplně zabraný. Tak jsem si ten prstýnek na řetízku honem pověsila na krk a zandala ho pod mikinu. Protože mi bylo jasný, že kdyby ho Fabiánová viděla, okamžitě by zas měla hloupý řeči.

Když Fabiánová to přetahování konečně vzdala, Janina se ke mně naklonila a zabrala zápisník zblízka.

„Dělej, listuj dál, Karol!“

Poslechla jsem, a ona se nade mnou skláněla, natáčela a druhou rukou si přitom odhazovala vlasy z čela.

„Tohle je hustý, ty vobrázky, jak tehdy vypadala továrna! Nebo Labský písky! To je vopravdovej archeologickej objev!“

„Starý účtenky a obrázek pošahaný prababičky...“ zašklebila se Fabiánová, „to je teda objev jako prase!“

„Říkala jsem ti, ať se do Karol nenavážíš!“ obořila se na ni Janina. „Hele, já si to video pak přepošlu, jo?“

„To teďka nepude, nemám už data. Kdyžtak ti ho pošlu až doma z wifiny.“

„Hele, tady vzadu je ještě jedna účtenka!“ řekla jsem a četla nahlas: „Prstýnek snubní, stříbrný, s rytím: A. M. a M., Zarybí 1914. Ale to znamená...“

Ani jsem to nedokázala dořící. Protože to byl ten prstýnek na řetízku, co byl v tom papíru a co mi teďka visel na krku. Tak proto ty dva stejný prstýnky! Protože byly snubní! Jeden pro Aničku Marii a jeden pro Křenka.

„To znamená, že byl ten tvůj Křenek fakt divnej,“ ušklíbla se Fabiánová. „To jako chtěl nosit snubní prstýnek s perlou, jo?“

„Tak divnej trochu byl, že jo,“ pokrčila Janina rameny. „Jako všichni vynálezci. Dyk v muzeu říkali, že byl to... jo, výstřední!“

„Výstřední magor to byl!“ zabručela Fabiánová.

„Hlavně to ale znamená,“ překřikla ji Janina a zafuněla mi zezadu na krk, „že si Mikoláš chtěl Aničku Marii fakt vzít!“

Jenže to asi nestihnul, pomyslela jsem si, protože začala ta velká válka...

„Chtěl nechtěl,“ ozvala se zas Fabiánová, „nakonec stejnak zdrhnul a ona se z toho...“

„Fabi! Drž už pysk, sakra!“ štěkla Janina.

„Snad jsem toho tolik neřekla! Ale víte, co nechápu?“

„Co tentokrát?“

„Jako proč Křenek ten sešitek schovával, když v něm nic pořádnýho není?“

„Táta jednou říkal,“ začala Janina a opatrně přitom položila zápisník na voskovanej papír, „že Bezecnej podvádí na daních. Že jako ňák ve skutečnosti nakupuje za nižší

ceny, než přiznává, aby platil menší daně nebo tak. A že kdyby se mu na to prej přišlo, tak ho zavřou."

„No a?"

„No, a třeba to dělal už jeho praděda. A v tomhle zápisníku jsou ty skutečný ceny. Proto ho Bezecný chtěli a Křenek ho před nima schoval."

„Ale kdo ví," podrbala se Janina roztržitě tím Fabiánový telefonem na bradě. „Když byl Křenek takovej podivín, tak to třeba moh bejt jenom takovej vtípek."

„Jakej vtípek?" řekl nám někdo za zádama. Všechny tři jsme se naráz otočily. Na vyvaleným kusu zdi, o kterej se předtím opírala Fabiánová, teď stála Zara Bezecná. A zpoza zbořenin vystupovali z různejch stran ostatní členové její bandy. Slabá, Helbigová a Leoš a Luboš Krupskejch.

Tma za oknama Elinky byla pořád stejně hustá a já se v ní marně pokoušela cokoliv zahlídnout. Ale i tak jsem do ní pořád zírala, abych se nemusela podívat do očí Vilemíně nebo někomu dalšímu z morfů.

„Takže vy jste ten zápisník měla v ruce, slečno Karolínko?" zeptala se tiše liščí morfka.

Mlčky jsem přikývla a v odrazu ve skle viděla, že morfové zase sklopili hlavy.

„Ale já myslim, že to byl nějakej jinej zápisník. Protože v tomhle nákresy žádnýho vynálezu nejsou... Je to jenom účetní..."

„Ale jsou!" nenechala mě liščí morfka domluvit. „Jsou tam! Jen jste je nemohla vidět!"

„Jde o to," pokýval profesor Sob hlavou, „že Křenek vyvinul velmi těžko odhalitelný neviditelný inkoust, kterým kreslil důležité vynálezy, aby mu je neukradl Bezecný. Je to látka na bázi organického..."

„Na to teď není čas, pane profesore," skočila teď pro změnu Vilemína do řeči sobímu morfovi a obrátila se ke mně: „Slečno Karolínko, teď se vás na něco zeptám, ale slibte mi, že zase neomdlíte!"

„Ale to přece nejde slíbit, paní Lišková-Mazaná," ozval se pan Daněček, který seděl proti mně. „Mdloby jsou zcela mimovolný proces, nejsou ovládané vědomě. Tedy aspoň myslím, že je to tak i u lidí. Nebo to lidi dovedou ovládat? Řeknou si: teď omdlím, a bum? Jak říkám, zmeškal jsem pár přednášek..."

Vilemína po něm šlehla pohledem, zorničky se jí zúžily a pan Daněček radši zmlkl.

„Jistě, že jsou mdloby mimovolné," vzdychla liščí morfka. „To je stejné u lidí jako u morfů. Já sama třeba omdlím vždycky, když mám dostat injekci. Nesnáším jehly! Vždycky si u doktora říkám, že tentokrát se nějak udržím, že už jsem přece velká holka... ale nemůžu si pomoct. Nakonec se stejně vždycky složím."

„Tak vidíte, že to nejde slíbit!" uchechtl se pan Daněček.

„Jistě. Já jsem spíš chtěla tady slečnu Karolínku upozornit, že to, o co ji teď požádám, nejpíš nebude úplně jednoduché. Tak aby se na to mohla připravit. A tím pádem neomdlít... Chápete?"

„Ale vy se přece taky vždycky připravujete na tu injekci a nakonec stejně..."

„Dobře," vzdychla zase Vilemína a podívala se mi do očí, „takže se zeptám rovnou a bez přípravy. Slečno

Karolínko, pomohla byste nám ten zápisník získat? Myslíte, že by to nějak šlo?“

Nenapadal mě žádnej způsob, jak by to mohlo jít. Ale já neměla to srdce to morfům takhle rovnou říct. A tak jsem se jenom nadechla a pak zase naprázdno vydechla.

„No, já myslím,“ řekla rychle Vilemína, „že to nemusíme vyřešit hned. Možná bude lepší, když se na to vyspíme. Třeba nás do zítra něco napadne.“

„Do zítra?“ vyhrkla jsem, „jak do zítra?“

Vilemína se zase podívala po ostatních, ale ti mlčeli a dál klopili oči k podlaze.

„No,“ pokrčila rameny, „budete u nás muset jednu noc přespat. Tedy, když říkám u nás, myslím tím v našem čase.“

„Jakože… v budoucnosti? Ale to nejde, já musím bejt do pěti doma!“

Vilemína se podívala na inženýra Vrápence. Ten jenom rozhodil rukama, až mu přitom zašustily křídla.

„Už teď jedeme na doraz kapacity baterie… Možna se ji přes noc podaří nabit o fous vic, ale zase to budeme mit do ponděli o den dal…“

„Nebojte,“ mrkla na mě Vilemína, ale tvářila se přitom ustaraně, „pan inženýr určitě na něco přijde, abychom se vrátili do stejného dne. Ale do pěti vám to úplně neslíbím.“

Uklidnilo mě, že se domů vůbec vrátím, takže mi v první chvíli ani nevadilo, že nejspíš pozdě a bude průšvih.

„A tohle lítá fakt na baterky?“ rozhlídla jsem se po Elince.

„Asi bych tomu neříkala létání,“ usmála se Vilemína, „ale… ano, tenhle stroj času pohání baterie z Frfova auta.“

„Cože? Lítá to na baterku z auta?“

„Ano. Frf má elektromobil s nejsilnější baterií, tak jsme si vzali tu jeho. Jen to nabíjení prostě chvíli trvá.“

„A to budeme spát tady?“ zeptala jsem se. „V Elince?“

„No to rozhodně ne,“ zavrtěl hlavou František Ferdinand. „Tady bychom nejspíš umrzli. Přespíme na ubytovně v Holánkách.“

„Ale tam slečnu Karolínku vzít nemůžeme,“ řekla Vilemína. „Jednak je to morfí ubytovna, a pak, nikdo ji v budoucnosti přece nesmí vidět! A už vůbec ne s námi. Ještě by si někdo pomyslel, že jsme slečnu unesli...“

„No, technicky vzato, kolegyně...“ začal Frf, ale Vilemína ho umlčela pohledem.

„A co kdybychom slečinku schovali v hotelu?“ ozvala se Bahunka.

„Zbláznila jste se, paní Kňourová?“ vykulil Frf oči. „Ausgerechnet v Labských píscích?“

„Už jsem vás několikrát prosil, Františku Ferdinande,“ zaúpěl profesor Sob, „abyste neužíval germanismů. Tedy slov převzatých z jazyka německého. Jednak jste Čech, a pak také lev, tedy zvíře, které máme ve státním znaku. Kdybyste byl orlice, kterou mají Němci, tak bych byl ještě ochoten přimhouřit oko a nechal bych vás šprechtit, ale takhle se to vážně nehodí.“

„No tak dobře,“ zabručel Frf. „Tak proč má slečna Karolínka spát *zrovna* v Labských píscích? Co když ji tam někdo pozná? Hned po nás půjde policie a všichni skončíme v lochu!“

„Už zase!“ obrátil profesor Sob oči v sloup. „V jakém lochu?“

„Ve vězení, no,“ mroukl Frf.

„A máte snad lepší nápad, Františku Ferdinande?“ ohradila se Bahunka. „Někam slečnu na noc dát musíme. A v hotelu bude mít veškeré pohodlí.“

„Něco na tom je,“ řekl profesor Sob. „Hotel je od místa přistání nejblíž, odpadne dlouhý přesun.“

„No jistě,“ kývla paní Kňourová. „Navíc mám jako pokojská od všeho klíče. Můžeme slečnu dát do sloního

pokoje. Je prázdný a má samostatný vchod zezadu, takže nebudeme muset přes recepci.“

„Ale není zrovna v hotelu vicepremiérka Skvrnitá a další morfí poslanci?“ namítl Frf. „Neslaví tam ten svůj úspěch ve volbách?“

„Mafiani hnusni!“ odplivl si inženýr Vrápenec.

„Ti jsou ve druhém křídle. Tam, kde je wellness. Se slečnou se nemají šanci potkat,“ zavrtěla hlavou Bahunka.

„Cože? Labský písky maj druhý křídlo s wellnessem?“ vyhrkla jsem.

„No jistě, Labské písky jsou mezi morfy vyhlášené!“ přikývl Frf. „Vlastně to byl jeden z prvních hotelů přizpůsobených potřebám morfů. To hotel zachránilo, ta investice od…“

„To stačí, Frfe!“ skočila mu do řeči Vilemína. „Karolínku ubytujeme ve sloním pokoji. Koneckonců, říká se, že pod svícnem je největší tma. A zítra… zítra se s ní vrátíme do minulosti.“

„A potom?“

„A potom si nejspíš budeme muset přiznat, že všechny naše naděje na svobodný a šťastný život jsou pryč.“

„Já bych vám vážně chtěla pomoct,“ vyhrkla jsem, „ale… prostě to nejde.“

„Proč ne?“ zeptal se pan Daněček. „Kde je ten zápisník teď? Kdo ho má?“

A já sklopila oči k podlaze a řekla jim jméno, který nejspíš chtěli slyšet ze všeho nejmíň.

„Tak povězte nám ten vtípek,“ zafuněla Zara, seskočila ze zídky na zem a pomalu se k nám přibližovala. „My bysme se taky chtěli zasmát!“

S Janinou jsme zůstaly stát jako přimrazený. Zato Fabiánová před Zarou zacouvala až ke zbytkům zdi a koktala:

„Já... já jim říkala, že... že sem nemáme chodit! Vony mě sem zatáhly! Fakt, já bych...“

„Ať ta nána zmlkne!“ štěkla Zara.

Leoš k Fabiánový přiskočil a zkroutil jí ruku za záda. To byl Krupskejch oblíbenej chvat. Fabiánová padla na kolena s hlavou těsně u země.

„Fůj, slimák!“ zaječela a nadávila se.

Luboš zvedl slimáka dvěma prstama z listí.

„Copak? Máš hlad?“ chechtal se a strkal slimáka Fabiánový k puse, „dala by sis slimáčka?“

Leoš řičel smíchy a přitom Fabiánový přitlačil na zkroucenou ruku:

„Tak papej! Votevři pusu! Slyšíš? Žer!“

„Ne!“ zasípala Fabiánová, a pak najednou vykulila oči, škubla sebou a ublinkla si do mechu. Krupskejch se chechtali jako blázni.

„Tak dost!“ okřikla je Zara, došla pomalu ke mně a zadívala se mi zblízka do očí svejma malejma očkama se světlejma řasama. Byly jako prasečí. Nebo spíš hadí, protože vůbec nemrkaly. Na rozdíl od Fabiánový nebyla Zara tlustá, ale tak nějak celá velká. Nejmíň o hlavu vyšší než já.

„Takže žádnej vtípek nebude?“ odfoukla si z obličeje pramen zrzavejch vlasů, který připomínaly zkroucenej a zrezlej ostnatej drát. „Tak vám jeden řeknu já. Je o třech malejch hloupejch myších, který si myslely, že můžou lézt kočce na dvorek, když neni doma. Jenže kočka doma byla, a ty myši chytila.“

„Jo, protože v divadle praskla voda a kočka se vrátila z Prahy dřív!“ řekl Leoš Krupskejch, kterýho šlo od brách poznat podle toho, že pihy na jeho levý tváři vypadaj

trochu jako souhvězdí Velkej vůz. Janina jednou prohlásila, že by tam spíš měl mít souhvězdí Velkej vůl.

„Buď laskavě zticha!“ vyštěkla na něj Zara. Pak udělala ještě půlkrok ke mně, takže se špičky jejích bot dotkly mejch, a zasyčela: „A teď přijde ta vtipná část. Co myslíte, že kočka s těma myšičkama udělá?“

„Já bych řek, že z nich udělá krmení pro sumce v Mrtvý tůni,“ ozval se tentokrát Luboš Krupskejch a Leoš se zase hrkavě zasmál.

Myslím, že ta průpovídka je z jednoho mafiánskýho filmu, akorát že tam chtěl ten mafiánskej kápo ze členů konkurenčního gangu udělat krmení pro žraloky v Neapolským zálivu. A to s tou Mrtvou tůní byla blbost, protože v Mrtvý tůni, která je vlastně pozůstatkem labskýho ramene, žádný sumci nejsou. Je v ní něco mnohem horšího.

V Újezdě se totiž říkalo, že se do Mrtvý tůně léta vylejval odpad z továrny, takže je prej toxická, teda jakože jedovatá. A taky jsem slyšela, že když tam občas spadne zajíc nebo srnka, tak se úplně rozpustí, protože voda v tůni je vlastně kyselina.

Nevím, co je na tom pravdy, ale každopádně ta voda divně smrdí a má na sobě takovej šedavej povlak. A to jsou prej zbytky těch rozpuštěnejch těl. Vypadaj jak sražený bílkoviny, co se sbíraj z hladiny vývaru, jak mi to jednou ukazoval strejda Karel v naší hotelový kuchyni. Na hladině Mrtvý tůně se navíc dělaj takový mastný kola, taky jak na polívce. A občas jdou z hloubky divný bubliny. Někdo říkal, že jsou to duše těch zvířat, co se tam

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Projekt Morf*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.